

10 e Kamer

Nr. 150/10
VAN HET PARKET

Nr. C11624/10
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

GSI

24 december 2010

not. BG.66.L4.10212/03 van het Openbaar Ministerie waarbij zich gevoegd heeft als eiser tot herstel:

de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur voor het grondgebied van de Provincie met kantoren te

tegen:

1. Mr. , geboren te
op , wonende te

2. Mr. , gevestigd te

beklaagden,

verdacht van:

de eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond een of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, *in casu*:

1. door op het terrein, gelegen te ten
kaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan
verbouwen woning in natuurgebied,
te op niet nader te bepalen data in de periode gaande
van 1 mei 2000 tot november 2003,

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben,
te in de periode gaande van november 2003 tot de
uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 8 juli 2005.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 12
januari 2010, 15° kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:**

Vut de tenlasteleggingen aan en heromschrijft de tenlasteleggingen als
volgt :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en zoals gewijzigd door de artikelen 2, 36 en 50 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009) de bij de artikelen 93 en 107 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand te hebben gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning bouwwerken te hebben vericht, een constructie te hebben opgetrokken of geplaatst, materialen functioneel te hebben samengebracht waardoor een constructie ontstaat, een constructie te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd en

uitgebreid, met uitzondering van onderhoudswerken (artikelen 1.1.1, 1.1.2, 4.2.1, 6.1.1.1° en 6.1.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), in casu :

1. door op het terrein geleden te ten
kassaster gekend onder,
in eigendom toebehorend aan
verzoeken woning in natuurgebied
te op niet nader te bepalen data in de periode gaande
van 1 mei 2000 tot november 2003,
2. van de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben,
te in de periode gaande van november 2003 tot de
uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 8 juli 2005.

In hoofde van de eerste beklaagde

Verklaart de felten sub 1 en 2 bewezen en veroordeelt de gedaagde uit dien hoofde, voor beide felten samen, tot een geldboete van honderd euro;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op vijfhonderd vijftig (550,00) euro.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 25,00 euro (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijftwintig euro + 45 decimes = 137,50 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele reclasseringsoprichters opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31 oktober 2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de heft van de kosten van het geding, in totaal begroot op 84,56 euro.

In hoofde van de tweede beklaagde

Verklaart de feiten sub 1 en 2 bewezen en veroordeelt de gedaagde uit die reden hoofde, voor beide feiten samen, tot een geldboete van vijfhonderd euro ;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op tweeduizend zeventienhonderd vijftig (2 750,00) euro.

De Rechtbank stelt vast dat deze veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1934) en meent dat een op de proefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, beveelt dat de ter uitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft vier/vijfden van de uitgesproken geldboete.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van 25,00 euro (artikel 91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijftientig euro + 45 decimes = 137,50 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele reclusen opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31 oktober 2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de helft van de kosten van het geding, in totaal begroot op 84,56 euro.

* * *

Beveelt de beklagden over te gaan tot herstel van de plaats nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door

- het slopen van de volledige constructie, inclusief de restanten van het oorspronkelijk gebouw (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën),
- het uitbreken van de funderingen en nutsleidingen ;
- het herstellen van het maaiveld tot op het belendende niveau met goede aarde ;
- de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats,

binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de dag dat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagden ieder tot het betalen aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van 300,00 euro per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd, met dien verstande dat de dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre huidig vonnis vooraf werd betekend.

Bereeft dat voor het geval de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO, zoals gewijzigd door het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (B.S. 15 mei 2009).

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 januari 2010 door beklagden tegen alle beschikkingen;
- 26 januari 2010 door het openbaar ministerie tegen de beide beklagden.

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 4 november 2010 in het Nederlands:

- de beklagden in hun middelen van verdediging, bij monde van meester advocaat te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in haar middelen bij monde van meester beiden advocaat te
voor meester

2. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

3. De telastlegging 1 dient te worden verbeterd door vervanging van de tekst: "*verbouwen woning in natuurgebied*" door het volgende: "*in natuurgebied een woning te hebben verbouwd*".

Het is over deze verbeterde telastlegging 1 dat de beklagden zich hebben verweerd.

De verbeterde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feitelijke gezegening als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding van het openbaar ministerie aan ten grondslag ligt.

Tekens hierna sprake is van de telastlegging 1 betreft het deze telastlegging zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding van het openbaar ministerie en hier verbeterd.

4. Het onder 1. te last gelegde oprichtingsmisdrijf (herbouwen) maakte vanaf 1 mei 2000 tot en met 31 augustus 2009 een inbreuk uit op art. 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art. 146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (Stedenbouwdecreet 1999). Sedert 1 september 2009 maakt dit een inbreuk uit op art. 4.2.1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO)

Met betrekking tot het onder 2. te last gelegde instandhouden is het zo dat art. 6.1.1, 3° lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Het te last gelegde situeert zich volgens het gewestplan (KB 7 april 1977) in natuurgebied, wat volgens art. 1.1.2, 10°, a), 6) VCRO ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Het te last gelegde instandhouden is derhalve nog steeds strafbaar.

5. De feiten die aan de telastleggingen 1 en 2 ten grondslag liggen werden, voor zover bewezen, gepleegd met eenzelfde misdadig opzet en leveren voor ieder van de beklaagden een voortgezet misdrijf op, waarbij de verjaring pas begint te lopen op de dag waarop het laatste feit werd gepleegd. De feiten zijn te situeren in een periode die een aanvang nam op 1 mei 2000 en op 8 juli 2005 een einde nam. De verjaring van de strafvordering werd laatst nuttig gestuit op 15 juni 2010 door de toezending door de procureur des Konings te Brugge aan de procureur-generaal bij dit hof van de betekening van de dagvaarding om te verschijnen voor dit hof. Sindsdien zijn geen vijf jaren jaren verstreken, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de rechtszitting van het hof zijn de telastlegging 1. en 2. voor de beklaagden bewezen. Het wordt terecht niet betwist, in pleidooien en conclusies, dat wederrechtelijk "*werken werden uitgevoerd*", lees: "*werd verbouwd*", en in stand gehouden.

Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De feiten werden wetens en willens gepleegd voor rekening van de tweede beklaagde; er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon, nl. door het gebrek aan zorg voor naleving van de stedenbouwkundige regels binnen de rechtspersoon. De eerste beklaagde stond als zaakvoerder in voor de dagelijkse werking van de rechtspersoon en besliste tot het plegen van de feiten.

De telastleggingen dienen de beide beklagden te worden toegeëkend en zijn hen verwijtbaar, nu het bestaan van rechtvaardigingsgronden of schulduitsluitingsgronden niet enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

7.1 De beklagden hebben wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht; zonder de vereiste vergunning hebben zij vergaande herbouwing, met een belangrijke uitbreiding van het oorspronkelijk bestaande bouwvolume en de bouwoppervlakte, uitgevoerd in natuurgebied. Zij hebben hun eigen belangen gesteld boven het algemeen belang, meer bepaald de goede ruimtelijke ordening. Gelet op de ernst van de Inbreuken is de door de eerste rechter opgelegde bestraffing te licht om de beklagden aan te zetten tot naleving van de ruimtelijke ordeningsregels in de toekomst. De hierna bepaalde bestraffing is passend.

7.2 Het hof houdt rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 2002 en na 29 februari 2004 werd gepleegd, zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en moet worden vermeerderd met 45 opdeclimes.

8. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdeclimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. _____ van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

9.1 Bij brief aan het parket van 7 april 2004 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering ingeleid; zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot de constructies waarop de telastlegging 1. betrekking heeft, meer bepaald door het slopen van de volledige woonconstructie, inclusief de restanten van het oorspronkelijk gebouw, het uitbreken van de funderingen en nutsleidingen, het verwijderen van alle gesloopte materiaal van het betrokken perceel naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats en het herstellen van het maaiveld tot op het beëindigende niveau met goede aarde.

Een herstellvordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand werd bij brief van 1 oktober 2004 aan het parket ingeleid door het college van burgemeester en schepenen van _____ De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft deze vordering gehandhaafd. Het hierin gevorderde herstel beoogt echter enkel het volgende: "het terugbrengen van het gebouw naar het oorspronkelijk volume door afbraak van de bijgebouwde gedeelten", gepreciseerd als

volgt: "Daartoe moet voorafgaandelijk een aanvraag om een stedenbouwkundige vergunning ingediend worden bij het College van Burgemeester en Schepenen, waaruit zal moeten blijken dat de werken in overeenstemming zijn met artikel 145bis, § 1.1 van het decreet van 18 mei 1999 met betrekking tot het verbouwen van een bestaand gebouw binnen bestaande volume."

Bij brief van 19 oktober 2004 aan het parket liet de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur weten zich aan te sluiten bij de herstellvordering zoals geformuleerd door het college van burgemeester en schepenen; dit hield een aanpassing van de oorspronkelijke, al ingeleide, herstellvordering. M.a.w. vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur nog steeds het herstel in de oorspronkelijke toestand, doch met andere modaliteiten.

Met een brief van 12 maart 2009 wijzigde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering door nog steeds het herstel in de oorspronkelijke toestand te vorderen maar wel opnieuw door het slopen van de volledige woning en de restanten van het oorspronkelijk gebouw, zoals initieel geformuleerd.

Het voor de beklaagden bewezen oprichtingsmisdrif omschreven in de teltstlegging 1. vormt de toereikende grondslag voor de tijdig bij de strafrechter aanhangig gemaakte herstellvorderingen.

9.2 De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur motiveert de herstellvordering door te wijzen op onder meer het volgende:

"De werken bestaan erin dat bestaande binnen en buitenmuren gesloopt werden samen met een deel van het dak. Door de nieuwbouwwerken werd de vroegere constructie met een omvangrijk volume uitgebreid.

Overwegende dat de werken in strijd zijn met de alhier geldende bestemmingsvoorschriften voor natuurgebied. (...) Overwegende dat natuurgebied een ruimtelijk kwetsbaar gebied is. (...) Overwegende dat de overtreding gelegen is middenin een natuurgebied, genaamd 'Deeveren'. In dit gebied komen een groot aantal kastelen voor, de onmiddellijke omgeving is evenwel bos. Het perceel waarop de overtreding zich bevindt maakt deel uit van een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Overwegende dat de woonfunctie reeds enige jaren verlaten was, zodat het perceel zijn feitelijke bestemming 'natuurgebied' min of meer terugkreeg. Tijdens de leegstand hebben de natuurwaarden uit de omgeving zich ongestoord kunnen ontwikkelen. Het opnieuw in gebruik nemen van de site, druist dan ook in tegen het behoud, de bescherming en het herstel van de natuur, waarvoor deze zone bestemd is.

Overwegende dat de overtreding in functie staat van het residentieel gebruik, en dus niet op het behoud van het natuurlijk milieu, en aldus in strijd is met de planologische voorzieningen van het gewestplan.

Overwegende dat zich in de onmiddellijke nabijheid van de vervallen constructie geen andere bebouwing bevindt.

Overwegende dat de constructie ondertussen volledig in verval is door het instorten van een groot dakgedeelte en het scheuren van de muren. Ook het nieuw aangebouwde gedeelte is reeds aangetast. Overal in en rond de bebouwing heeft de natuur ondertussen zijn weg gezocht en gevonden. (...)"

9.3. De herstellvorderingen werden ingeleid voor de inwerkingtreding van het huishoudelijk reglement van de toenmalige Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans: Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid); de herstellvordering verwoord in de brief van 12 maart 2009 is slechts een herneming van de herstellvordering die bij brief van 7 april 2004 werd ingeleid, waarvan nooit afstand werd gedaan, en vormt geen nieuwe herstellvordering; het feit dat de herstellvordering aanvullend werd gemotiveerd doet hieraan geen afbreuk. De herstellvordering ingeleid bij brief van 7 april 2004 werd door de aanhangig makende dagvaarding op 25 oktober 2005 bij de eerste rechter aanhangig gemaakt, hetzij voor 16 december 2005, datum van inwerkingtreding van het huishoudelijk reglement van de toenmalige Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Het hof kan de herstellvorderingen nog voor advies voorleggen, doch acht dit in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig.

9.4. De hiervoor vermelde motivering van de herstellvordering impliceert dat de uitvoering van bouw- en aanpassingswerken of het opleggen van de betaling van een meerwaarde niet kennelijk volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen (artikel 6.1.41, 1°, a) VCRO), zodat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan gevorderd worden. De motivering laat voldoende toe uit te maken of de vordering uitsluitend steunt op motieven die de goede ruimtelijke ordening betreffen en op een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die niet kennelijk onredelijk is.

Artikel 149, § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bepaalde: "*Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)*"; sinds 1 september 2009 bepaalt artikel 6.1.41, § 1 VCRO hetzelfde. Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstellvordering ten grondslag liggen, hiervoor vermeld, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Terecht stelt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat de belangden zich niet kunnen beroepen op art. 4.4.10, § 1 VCRO om de onredelijkheid van de herstellvordering aan te tonen, gezien uit de

dossiergegevens, onder meer de foto's, blijkt dat er sprake is van een verkrotte zonevreemde constructie. De aanvraag tot het bekomen van een regularisatievergunning werd trouwens bij ministerieel besluit van 22 juni 2007 afgewezen met onder meer de volgende motieven: "Het genouw is reeds dermate vervallen dat men hier niet kan spreken van instandhoudingswerken, maar van verbouwings- of herbouwingswerken.". Of het vermoeden van vergunning op grond van art. 4.2.14 VCRO al of niet geldt, is dan ook niet relevant, gelet op de verkrotte toestand van de constructie die geen bestaande constructie uitmaakt. Overigens wordt door de beklagden niet door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel aangetoond dat de constructie werd gebouwd voor 22 april 1962 of dat zij gebouwd werd in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het vermelde gewestplan; anders dan de beklagden voorhouden leveren de foto's noch de beslissing van deputatie van de provincieraad van deppelijk bewijs op; de beslissing van de deputatie werd trouwens door de beslissing van de bevoegde minister teniet gedaan en wordt geacht niet te bestaan. De door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur overgelegde recente foto's tonen daarentegen de actuele, verkrotte toestand van de constructie aan: de constructie is overwoekerd en verbont zelfs binnenin plantengroei, op geen enkele wijze werd de constructie wind- en waterdicht gemaakt, de natuur is zich rond de constructie volledig aan het herstellen.

Het hof ziet geen redenen om de vorderingen tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder gevolg te laten. Het staat niet aan het hof zich voor de keuze van de herstelmaatregel in de plaats van de bevoegde administratieve overheden te stellen door een andere herstelmaatregel op te leggen.

Nu de vorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen niet overeenstemmen, heeft de vordering van de eerstgenoemde voorrang (art. 6.1.41, § 2 VCRO).

9.5 De stedenbouwkundig inspecteur en het college vorderen gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beklagden hebben al voldoende tijd gekregen om vrijwillig het herstel uit te voeren, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de voldoende ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de verordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering, 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerochtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend, met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

vertoert de telastlegging 1. zoals hiervoor onder randnummer 3 vermeld,

veroordeelt de eerste beklagde voor de telastleggingen 1. en 2. samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maand,

veroordeelt de tweede beklagde voor de telastleggingen 1. en 2. samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500,

veroordeelt de eerste en de tweede beklagde ieder tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 45 opdecimmen tot € 137 50,

veroordeelt de eerste en de tweede beklagde ieder tot betaling van een vergoeding voor vaste kosten van € 25,

beveelt aan de beklagden over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door:

- het slopen van de volledige woonconstructie, inclusief de restanten van het oorspronkelijk gebouw,
- het uitbreken van de funderingen en nutsleidingen,
- het legaal aanwenden of verwijderen van de afbraakmaterialen en,
- het herstellen van het maaiveld tot op het belendende niveau met goede aarde,

dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn het college en/of de stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van het college eror de steelenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 1.000 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 84,56 in eerste aanleg en op € 164,30 in beroep, vaststellend dat al deze kosten onduidelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijven

houdt ambtshalve de afhandeling van de burgerlijke belangen aan.

Kosten eerste aanleg: € 84,56

Kosten beroep:

Afschriften: € 39,90
Opstelrecht ber. bekl.: € 30,00
Dagvaarding: € 79,46

€ 149,36

+ 10 % : € 14,94

Totaal: € 164,30

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **24 december 2010** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van de advocaat-generaal, met bijstand van de officier